

Aan het woord: Professionals over armoede bij kinderen

Kinderfysiotherapeut Dung Anh Nguyen

Wie ben je?

Vanuit onze praktijk Kinderfysiotherapie Move-ing geven wij onder andere bewegingslessen voor kinderen met overgewicht in Tilburg Noord. Verder yogalessen op school en workshops. Meestal worden de kinderen verwezen door de jeugdarts van de GGD. In groepen laten we ze lekker actief zijn. We begeleiden kinderen ook individueel, soms aan huis. Sinds vijf jaar doe ik dit werk met veel overgave.

Wat zie je:

Je vraagt of we signalen zien van armoede bij kinderen. Dat gebeurt regelmatig, hoewel ik me ervan bewust ben dat we best nog wel eens wat missen, omdat ouders hun kinderen zo gewoon mogelijk mee willen laten doen en hun armoede daarom heel creatief verbergen. Als je het dan toch ziet, weet je dat er meer aan de hand is.

We zien dat ouders weinig speelgoed aan hun kinderen kunnen geven, zodat de ontwikkeling van de motoriek achterblijft. Baby's met een voorkeurshouding zouden uitgedaagd moeten worden ook eens te draaien, maar ja....d an moet er wel iets interessants zijn om naar te kijken. Dat materiaal is er niet. We zien dat kinderen op veel te grote schoenen (soms wel 3-4 maten) lopen van hun oudere broer of zus, waardoor ze struikelen en geen goede manier van lopen aanleren. Vooral grote gezinnen hebben het moeilijk. Ook komen we tegen dat, en dat is het meest schrijnend, dat kinderen na schooltijd bij ons komen en te weinig of niets gegeten hebben. Laatst vielen er drie in één les flauw.

Wat doet dat met je?

Het kan me soms echt aangrijpen. Ik geloof niet meer gelijke kansen. Je kunt talent hebben voor een sport, maar als je bovenstaande zaken meemaakt, kun je dat talent bijna niet te gelden maken.

Steeds meer ben ik me ervan bewust dat door de armoede ouders de mogelijkheden tot regie nemen over hun leven wordt afgenomen. Ze moeten leven van wat ze krijgen en geen hoge eisen stellen, zelfs ten behoeve van hun kinderen.

Met terugwerkende kracht heb ik veel bewondering voor mijn eigen ouders, die als vluchtelingen hier een bestaan moesten opbouwen, de eerste jaren met heel weinig geld. Wij hebben er als kinderen nooit iets van gemerkt. Zo weet ik dat ik nu waarschijnlijk ook niet alles zie.

Wat doe je?

Ik probeer geen moreel oordeel te hebben over de ouders. Ik zie hoe ze hun best doen. Ik laat ze merken dat ze niet de enigen zijn die het moeilijk hebben met financiën. Ik hoop dat ze zich dan minder ongemakkelijk voelen.

In het verleden heb ik wel eens in overleg met de ouders uit eigen zak ondergoed betaald, zodat het kind netjes voor de dag kan komen. Als je te weinig geld hebt om te eten kan ondergoed zonder gaten een luxe zijn. Nu het er zoveel zijn, doe ik dat niet meer.

Bij het flauwvallen heb ik natuurlijk eerst wat eten gegeven. We hebben altijd wel een boterham in de buurt. Daarnaast lichten we de school in, omdat die iemand kan inzetten om met de ouders in gesprek te gaan om te kijken of hulp wenselijk en mogelijk is.

Via R-newt, het jongerenwerk, kan ik gemakkelijk informatie over de sociale kaart krijgen, voor zaken die niet bij de school horen. Zij kunnen ook inspringen.

Verder blijven we natuurlijk zo goed mogelijk ons werk doen, in de hoop dat de kinderen echt verder komen in hun leven met wat ze bij ons leren.